

Leto 5. Štev. 9. PRILOGA ZA MLADINO. 1936. sept. 8.

Marijine družbe.

Dekleta, ki hite v tujino in njih življenje v njej.

Mnogi dušni pastirji prosijo v svojih člankih, ki jih pri-
našajo razni bogoljubni listi, da pomagamo dekletom doma, s
poukom in svarilom dekletom, ki odhajajo v tujino v službo.

Tujina. Kako grenka beseda je to za vsakogar, ki jo sliši.
Kako šele za tistega, ki mora daleč od rodne grude živeti v
njej; oh tujina, koliko dobrih src nam je že odtujila. Koliko
mladih, krepih moči nam je že vzela. Najboljši so odšli, z hre-
penenjem in z upom, da se vrnejo nazaj s srečo, ter se rešijo
uboštva in propada. Z delom svojih rok so se res nekaterim
uresničile sladke nade, a premnogi so se vrnili iz tujine pohab-
ljeni in strti na duši in na telesu. V tujini so pustili svoje zdravje,
— tujini so žrtvovali svojo srečo.

Med temi, ki zapuščajo dom in odhajajo v daljne nepoz-
nane kraje, so žal tudi naša dekleta. Naša dobra dekleta, ki so
dopolnila komaj svojo prvo in najlepšo dekliško dobo, hite iz-
pod rodnega krova, — tujini v objem. Ali ima res tujina toli-
ko privlačnih moči, da jih niti klic in ljubezen domovine ne za-
ustavi? Res so dekleta, ki so primorana zapustiti dom in drage
domače ter si v tujini služiti svoj kruh; kako grenak in čisto-
krat s solzami orošen je ta kruh. Marsikatero dekle bi nam znalo
mного povedati o njem! In vendar hite v tujino dekleta, misleč,
da jim bo ona izpolnila nešteto tistih lepih nad, ki so jih po-
stavile v svoje življenje one — neizkušene v njem! Oh, koli-
kokrat se človek vara v življenju in gotovo se še nikdo ni va-
ral tako, kot dekle, ki odhaja v daljne nepoznane kraje, v služ-
bo. Gre, da proda svojo srečo, katero potem objokuje — vse
življenje. Prevarana in za vedno nesrečna se vrača v rodni dom,
— v sramoto sebi in svojim dragim! Sestre! Ali ne najde vsako

pošteno in dela željno dekle v svoji domovini dovolj kruha? Gotovo ga najde vsaka, razven tistih sirot, ki mislijo, da se v tujini sreča kar brez dela zajema! Tudi so take, ki nimajo nikogar od svojcev več, in žele si v tujini ustanoviti lastno ognjišče. Sestre! Nemorem pa zamolčati nekaterih besed, ki so prvi propad vsakega neizkušnega dekleta v tujini. *Dekle, ki pozabi v tujini na Boga, je izgubljena.* Marsikatero dekle je ohranilo svoje srce čisto, ker je ohranilo v sebi moč vere in zaupanje v Najvišjega. Težka pa je misel na tiste, ki so izbrisale vsako sled iz srca o veri in o Bogu, ki žive podvrženo edino strasti in uživanju. In ko pridejo te nesrečnice do spoznanja, takrat je njihovo kesanje prepozno in mnogokrat si same končajo iz obupa življenja. Dekleta, ki ostanejo v tujini dobra, bi nam vedele pripovedovati obširno zgodovino o teh nesrečnicah. Zato sestre, če je kateri dobri Bog odločil, da si bo morala v tujini služiti svoj kruh, takrat naj ne pozabi pregovora ki pravi: *„Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo!“* Z Bogom sklenimo še tesnejšo vez, takrat ko se nam je boriti za našo čast in poštenje. Objem tujine je hladen, v njem se počuti vsak, kot otrok v naročju mačehe; ker tujina želi imeti le koristi od tujih otrok, zopna pa ji je njih ljubezen. Res, nobena izmed nas še neve, kje bo hodila še v bodoče in kaka bodejo še njena pota. Pa bodi kakorkoli; čolniček našega življenja je v božjih rokah, njegova varhinja je Marija! In kdor je pod njenim varstvom, kdor zre zaupno na Njo, temu se ni treba nikdar bati, da bi zašel in se pogubil. Zato, sestre, nikdar od nje, tudi v trenutkih sreče se zahvalimo za solnčni žarek, ki nam ga je izprosila pri Bogu. In prepričana sem, da se ne bo nikdar nobena izmed nas pogubila, ker kdor se zaupno k Mariji zateka — ta zapuščen ni še bil nikdar.

Vika Razlagova.

Mallm čtevcem Marijkinoga Ogračka.

Dragi prijatelčki!

Že ste čuli, ka je Dominik Savio pri svojem prvom prečiščavanji napravo več trdnih sklepov. Med drugim je skleno, da se bo pogostoma spovedavao i prečiščavao. Nasledujte ga. Radi se spovedavajte. Določite si den, kda te šli k svetoj spovedi i tistoga dneva si drugoga nepotrebnoga dela ne jemlite v roke, tudi ne, kak pravimo, če bi gorelo. V cerkev pridoč Jezuša lepo pozdravite v Oltarskom Svestvi i njemi pravite: Jezuš, moj mili Zveličiteo, pomagaj mi, da se dobro spovem i te več ne razžalim. Zatem si premislite grehe svoje, štere ste včinoli od zadnje spovedi, je močno obžalujte, ka ste ž njimi ljublenoga Jezuša razžalili i njemi trdno obečajte: več nikdar ne. Zatem se spovejte lepo odločno. Jezušu se spovedavate, ne duhovniki, duhovnik so samo namestnik, skoz njihovih vuh Jezuš posluša vaše grehe i je po njihovih rokaj odpusti. Pokoro lepo zmolite i potem se pripravljate na sveto prečiščavanje.

Jaz bi želo, da bi vi tak goreče hodili k sv. prečiščavanji, kak je hodo Dominik Savio. On je že en den naprej mislo na tisto veliko vrečo, štera ga je čakala, ka de šo k Jezuš. V cerkev je rano šo, paščo se je, ar koga ljubimo, k tistomi silimo. Ednok je cerkev bila zaprta, zato je poklekno na cerkveni prag, pa si je tak zgučavao z svojim Jezušom. Tak delajte tudi vi, dečica, že en den naprej mislite: Jezuš bo prišo k meni i ga želite k sebi. Prosite dobro nebesko Mamiko, naj vas sprevodi k svojemi Sini, ljublenomi Jezuš, obüdite si vero, vüpanje i lübezen, pa tak ga sprejmite v vaše nedužno srce med gorečov molitevjav i nikdar ne z kakšim smehom ali gučom. Po sv. prečiščavanji pa se Jezuš lepo zahvalite, ar ste najvekši dar dobili. Če bi vam što dao vse kinče sveta, nikaj ne bi vam dao v primeri z Jezušom, ki je prišeo k vam.

Prositate po sv. prečiščavanji vašega angela čuvara, naj čuva pri vas Jezuš, zročite se Dev. Mariji i sv. Jožefi, pa njima iz srca pošepetnite: Dober ajtek i dobra mamika, Jezušek naj se tak dobro počüti pri meni, kak se je pri vama.

H. A. iz Jüžne Amerike.

Brezmadežna čuj prošenj glas!

Kraljica src, ki znane so ti naše boli,
o skloni k nam se iz nebeških visočin,
usliši — klic vpijočih src v puščavi!
Glej Mati, zemeljski rod hiti v pogubo,
drvi v prepad, ker tvoje ne pozna
ljubavi!

Marijal K tebi smo zatekli se pregnanci,
hudobni svet nas zaničuje in prezira,
ker v srcih svojih nosimo Boga!
Ker Sin Tvoj biva v naših domačijah,
zato nas bližnji več za svoje ne
spozna!

Brezmadežna! Zavetje naše ti edino,
o daj nam moč premagati strasti,
v katere dan za dnem nas vabi svet!
Kraljica naših src, o čuj naš gläs,
varuj propasti naš najdražji
cvet!

O reši nas, in vse, ki so zašli,
iz zanjk prevar in zmot,
odpri o Mati, svoje milostno Srce,
da ob njem kdaj se naše duše radoste,
na pravo pot pripelji vse zašle ti
otroke!

Če zapustiš nas ti, smo izgubljeni,
ti up si naš, in naša nada,
Brezmadežna, ti naše vse!
Ozri ljubeče se na nas sirote,
in milostno usliši nas, ti Mati vse
dobrote!

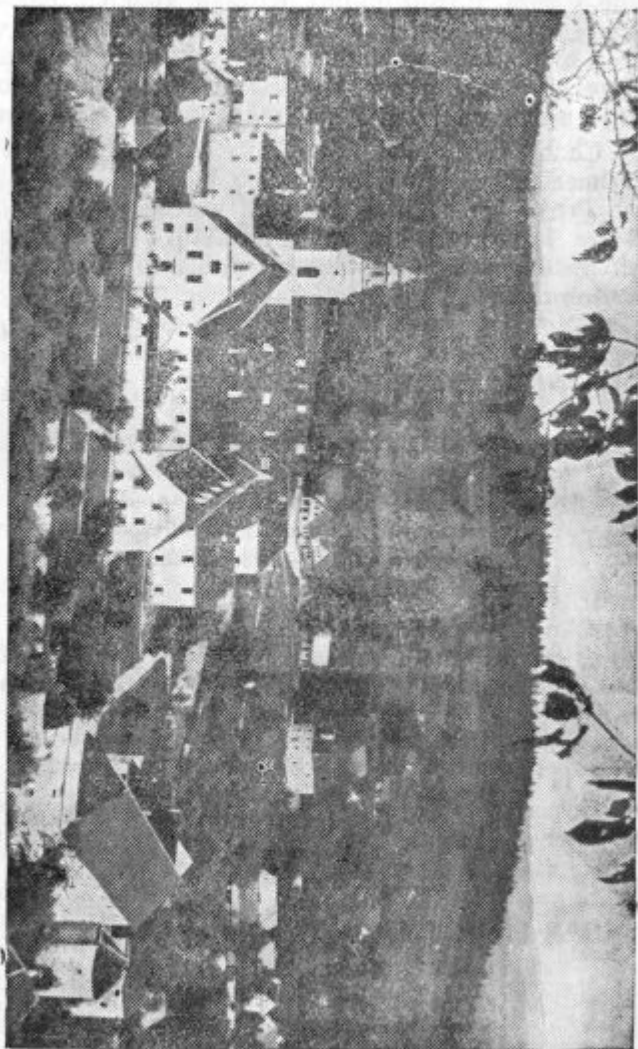
Saj tvoji smo, in vedno hočemo ostati,
za tvojo čast boriti se povsod,
za tebe, Sina tvojega življenje dati.
Brezmadežna, prisegamo ti danes vsi,
da tvoji smo, — do konca dni!

Vika Razlagova.

Ne pij!

Helmutz, imeniten naravoslovec trdi, da alkohol odžene, čeravno ga v najmenšoj meri uživamo, velike misli. Na pitanja, stavljena na imenitne vučenjake i pisatele, odgovarjajo ti, da brezi alkohola z vekšov bistročov delajo, kak če ga pijejo. Mla-

Stična. Samostan O. Cistercijanov s cerkevjo Žal. Matere bože. Samostan je obhajal avgusta 800 letnico obstoja. Slovesnosti se je vdeležilo 5000 mladine i 25 jezero odraščentih. Cistercijanti so duhovni sinovje sv. Bernarda i so skoz 800 let branili vero slovenskoga naroda, to v njem vtrdjavali, branili so ga pred Turki i čuvali njegovo materno reč.

dini so davali poldne i večer samo pol kupice vina, mešanoga z vodov i vendar je bilo taki spoznati, da po tom pili je bila bole zaspana, nemirna i je vu včenjej zaostala, prle brez alkohola je pa bila friška i vu včenjej je napredovala.

Med 1790. dijaki so napravili poskušnjo. Zmed teh jih je 75 vsaki den pilo alkohol, 1260 samo negda, 453 pa ne pilo nikšega alkohola. I gledajte, kak so izdelali. Zmed tistih, ki so vsaki den nekaj pili je najmenje zdelalo izvrstno i dobro, najbole so pa zdelali, ki neso nikaj pili.

A. M. **Pisma naših misijonarov.**

Lüblena mama!

Meksiko.

Iz srca lübeznosti vas pozdravljam i vam želem zdravje, mir i boži blagoslov. Žalostno je naše stanje tü v Meksiki. Štirideset let smo meli te zavod i vodili mladino k Bogi, zdaj nam ga ščejo vzeti, kak so nam vzeli ednoga, gde smo meli osemsto mladine na skrbi. Že so nam vse zavode vzeli, samo dva sta ešče za silo našiva i z teva nas tüdi vöspravljajo. Zaistino peklenska moč dela, da vničavle vse, ka je božega. Smo, kak je Jezuš bio, brez strehe i lejko ž njim pravimo, ka ftice majo gnezde, lisice lüknje, mi pa nemamo kama bi si glave položili. Pa, draga mama, čeravno bi vas rad vido, vam odgovorim, da se bomo v nebesaj vidili.

Pozdravlja vas vaš sin,

G o m b o š i A n t o n,
salezijanski brat, misijonar.

Pisma.

Dragi Mariofil!

V novom mesti, kama meje Višja Cerkvana oblast postavila za upravitela, mam jako dosta neprijetnosti. Rad bi se vam potožo, prosim vašega sveta i vaše molitve, da srečno skoz pridem.

Prva teškoča mi je, da naši verniki nemajo nikšega dühovnoga življenja. K meši ešče pridejo, ali da bi koga mogo nagnoti na gostejšo spoved i sv. obhajilo, od toga niti senjati ne smem. Ka naj včinim dragi Mariofil, ka pritegnem düše k Jezuš. Vi ste v svojem düševnom pastirsti teliko düš znali k Jezuš pripelati, o povejte mi, kakša pot pela za dosego toga cila. Vekše tolažbe mi nemorete napraviti, kak če mi tü pomagete. To bo najvekša tolažba za vašega *Theofila.*

Dragi Theofil!

Dühovnoga življenja nemaš vu fari. To je jako žalostno. Ne pišeš mi, dali maš prosvetno društvo, ali kakša drüga društva. Ne gučim od bratovčin, štere itak širijo gosto sveto prečiščavanje. Vnogokrat je zrok pomenkenji dühovnoga življenja kakše društvo, čeravno ne protiversko, čeravno je tak zvano „krščansko prosvetno društvo“. Če se takše društvo ne vodi prav, več škodi kak hasni. Pomisli, dragi Theofil, da si ti „Drügi Kristuš“. Delati moraš kak Kristuš. Jeli si pa gda sveta čteo ali čüo od koga, ka bi Kristuš včio igro po noči, včio telovaditi,

včio kolo ali čindaro plesati, ali prebio noč za nočjov z pesmami ali s probami kakše večkrat z zemelskov lübeznostjov napunjene igre? Dragi Theofil, tü išči ti zrok, zakaj nega dühovnoga življenja. Igre i spodobne „poštene“ zabave dosta düš odtrgajo od Jezusa i splitvijo ali pa celo odženejo dühovno življenje z fare. Če maš prosvetno društvo, začni pri njem popravlati, ki je povzročilo prepad i nazadovanje dühovnoga življenja, naj bo to prvo zaistino en deo katoličanske akcije. Člani naj hodijo pogostoma k spovedi, drži njim predavanja od dühovnoga življenja, od misijonstva, od Cerkve i njenih nalog itd., igre naj bodo na leto največ tri-štirikrat i vseli samo takše, štere düšo bliže pelajo k Bogi. Časi so jako resni i dühovniki ne smejo zgüblati časa za nepotrebne reči, ar vsaka zgüblena minuta pomeni neskončni kvar za božo čast i rešenje düš. Sovražnik ne počiva, te je vsikdar na deli, vsikdar rova pa išče prilike, kak bi škodo düšam i božoj časti, kak bi največ düš pripelaó v tabor brezbožnikov. Mi dühovniki pa moramo se ž njim v boj podati i njemi ne samo düše trgati, nego ne püstiti ga niti blüzi k tem. Zato pa preosnovi svoje prosvetno društvo v prvoj vrsti i mi te poročaj, kakše uspehe si dobo. Celó svojo zádevo pa izroči presvetomi Srci Jezušovomi v Oltarskom Svestvi i vsäki den napravi eden obisk Najsvetejšega samo v te namen, naj ti Jezuš da svoj pastirski glas, za šterim do šle ovce za tebov k Njemi. Sinek Theofilek, vsaka zadeva tvoje fare je Jezušova zadeva. Njemi jo zroči i njegovo pomoč prosí, da se srečno reši. Moje slabe molitve pa bodo podpirale tvojo gorečnost. Pozdravlá te i se ti v molitev zračá tvoj

Mariofil.

Našim v tujini.

„Novine“ so vsigdar velko skrb posvečüvale vsem tistim, šterim je domovina ne mogla dati zadosta krüha i dela; tistim, ki so si ga zato šli v bližnji ali v dalešnji svet iskät. Vsigdar so njim bili dragi vsi naši izseljenci. Posebno zadnja leta so „Novine“ z vsöv lübeznostjov zasledüvale življenje i trpljenje naših bratov i sester v tujini i vsakši, ki je količkaj resnicölüben, mora priznati, da so po celoj Sloveniji edinu tjednik ravno naše „Novine“, ki so si znale na tak lepi izreden način navezati sine i hčere svojega kraja v tujini — na domači kraj!

Naši izseljenci prebivlejo v raznih krajaj sveta: v Franciji, v Severnoj Ameriki (v Zdrüženih državaj i Kanadi) i v Jüžnoj Ameriki (Argentini, Braziliji itd). Vnogo naših lüdi, posebno dekeo slüži po raznih krajaj naše države, na Hrvatskom i v Srbiji.

Vsi znamo, kak potrebno je skrbeti za svoje izseljence, skrbeti v dvojnóm pogledi: 1) v verskom i 2) narodnom. Potrebno je za nje skrbeti, da ostanejo pošteni, verni i čisti; pa potrebno je za nje tüdi skrbeti, da ostanejo tüdi svojoj domovini, svojoj narodnosti zvesti. I velka düžnost domačega kraja — domovine — je, skrbeti da so njeni izseljenci preskrbljeni i

v verskom i narodnom pogledi. Zato je dužna domovina skrbeti za to, da dobijo vsi izseljenci svoje izseljeniške duhovnike i vučitele. Skrbeti mora domovina nadale, ka se zveze med njov i njenimi izseljenci ne pretgajo. A to v velkoj meri opravlja samo dober tisk. Zato je tak važno, da ma vsakši izseljenec naročeni list iz domačega kraja. Te njemi je v velko pomoč. Pove njemi vsaki teden, ka je kaj novoga v njegovom domačem kraji, ka se doma godi; iz lista zvede za življenje, delovanje i nevole svoje domovine. V listi najde hrano za svojo dušo (evangelij, predgo itd). List njemi je včas i edina tolažba v vora i bridke žalosti! To navadno izseljenci tudi jako dobro občutijo i spoznajo že v kratkom časi svojega prebivanja v tujem kraji, kak velkoga pomena so za nje ravno Novine iz domačega kraja.

Zato nas jako veseli, da ste tudi vi, dragi izseljenci naše lepe Slovenske krajine, zarazmili velki pomen domačega tiska i ste se tak lepo navezali na naše „Novine“, štere ste tak močno vzlubili. Vnogo izmed vas ma „Novine“ naročene i v nje pošilate vnoga prelepa pisma, pisana z vašimi žulnatimi rokami. Pa potrebno je, ka bi si je naročo vsakši naš izseljenec. I zato vse domače (stariše, brate i sestre) naših izseljencov prosimo, da je naj preskrbijo svojim v tujini. V Franciji majo naši izseljenci „Novine“ naročene v lepom številu. Vnogi i vnogi se morejo ravno „Novinam“ zahvaliti, da so ostali šče na pravoj poti, ostali verni, pošteni i domačemi kraji verni! Potrebno je, da se šče „Novine“ tak lepo razširijo tudi med onimi, ki so v Južnoj Ameriki, Kanadi; posebno pa med tistimi, ki služijo (dekle) po raznih krajaj v našoj državi (Zagrebi, Beogradi itd).

Pe šče nekaj! Ne samo, da bi vsakši naš izseljenec meo naročene „Novine“, nego je šče nekaj potrebno, da bodo vezi med vami i domačim krajom istinsko močne. Potrebno je, da v nje večkrat kaj napišete. Naši izseljenci v Franciji to že jako lepo znajo. A zakaj naj ne bi šče tudi drugi, vi, ki ste v Južnoj Ameriki i ve, štere služite na Hrvatskom i v Srbiji, od časa do časa kaj napisali iz svojega življenja i trpljenja, od svojih nevol i težav pa tudi veselih dnevoj — za Novine. Tak bomo na najlepši i najležejši način zvedeli, kde ste i kak se vam godi.

Šče to. Lani v začetki julija je bio v Ljubljani velki kongres vsej slovenskih izseljencov. Vnogo lepoga se je tam povedalo. Med drugim se je tudi jako močno povdarjalo tam, kak velkoga pomena so za izseljence ravno izseljeniški duhovniki. A teh je šče vsigdar premalo. Eden govornik je med drugim tudi povedao, da bi šče komaj te bili naši slovenski izseljenci v zadostnoj meri oskrbleni z izseljeniškiimi duhovniki, če bi za vsakši 2000 izseljencov bio postavljeni eden duhovnik. Naši izseljenci iz Slov. krajine v Franciji bi po takšem računanji mogli meti najmenje 2—3 izseljenških duhovnikov; naši sezonski delavci v Belji dobiti vseli ednoga itd. Mi smo že v „Novinaj“ vnogo i mnogokrat pisali od toga i prosili za izseljenske duhovnike i ešče bomo, dokeč se to pitanje ne vredi tak, kak je po-

trebno! Tudi naši izseljenci v Franciji ste v svojih pismaj bole tihi. A naj vaš glas i glas drugih naših izseljencov po izseljenškom duhovniki ne otihe!

Če bodemo stanovitni v svojih prošnjaj vsi izseljenci i mi i bodemo v te namen molili, te lahko vupamo, da bodemo najšli pri merodajnih činitelaj pravo razumevanje i tudi istinsko pomoč pri našem deli za izseljence Slovenske krajine.

Vse naše izseljence pa prosimo, da šče nadale ostanete verni „Novinam“, štere pa naj šče v vekšem številu prihajajo med vas; naj ne bi bio nieden naš izseljenec brez njih. To je prvo, ka prosimo. Drugo je to, da bi pošilali tudi z drugih krajev (J. Amerike, Hrvatske itd) svoja „izseljenska pisma“ Novinam i 3. prosimo vse, da bi vnogo molili v te namen, da bi že mogli ednok biti tudi izseljenci Slov. krajine oskrbleni z gorečimi dušnimi pasteri. — *Pr. izseljenec.*

Zjedinanje evangeličancov i katoličancov.

Pod tem naslovom piše „Eden gorički evangeličanec“, tak se najmre podpiše, veliko pitanje je pa, če je resan z Goričkoga, od nove meše pri sv. Ani Borečkoj več reči, na štere mirno odgovorimo. Navaja naše lepe, dostojne reči, štere so prinesle Novine od te lepe cerkvene slovesnosti i taji, ka bi tam prej 3000 evangeličanov bilo, ar jih teliko cela petrovska fara nema. Mi reči nesmo pisali od petrovske fare, nego od evangeličancov, ki so od blüzi i daleč prišli, ne samo z petrovske fare k novoj meši. Zato svojo trditev gordržimo. Nadale piše te gospod, ka evangeličanci hodijo na katoličanske verske slavnosti samo iz radovednosti i neprosijo blagoslova od človeyka, nego od Boga. Če bi bila to istina, ka bi hodili samo iz radovednosti, že to bi jako dosta pomenilo: iskanje veličastnoga. A mi, gda vidimo evangeličance goreče moliti pri naših novih mešaj, te moramo priznati i jasno vadlúvati, ka je ne žene k nam radovednost, nego sam Bog je zove k svojoj daritvi, štero je nesrečen Luther zavrgo i stem tudi mešništvo. I ar nemajo mešništva, ki bi Boga zastopalo, je jasno, da ne more jo dati blagoslova. Kat. duhovnik ga pa da, ar je boži namestnik po rečaj sv. Pisma.

Pisec trdi, ka je že večkrat molo v kat. cerkvi, a bi se raj na križ dao razpetiti, kak bi pa zatajo svojo evangeličansko vero. Mi odgovorimo z pitanjom: Jeli je samo iz radovednosti molo? Če tak, te je zobston prišo v naše cerkve. Če je pa iz srca molo, te pa ga prosimo, naj li naprej moli, nadale moli, Bog njemi že bo pomagao spoznati istino, kak so nešteti milijoni protestantov spoznali.

Velika zmotnjava piscova je, ka je Luther Martina Bog poslao, naj popravi Kristušovo vero, prej če ga nebi Bog poslao, te ne bi mogo stomilijon duš v protestantsko cerkev spraviti. Kak velika zmotnjava. Ne loči tisto, ka Bog dovoli, ar je človeki dao prosto volo, od tistoga, ka Bog šče. Če bi prav meo te pisec, te je ruske bolševike tudi Bog poslao, ka so popravili Kristušovo vero ešče pri večih, kak stomilijonaj duš. Kristušova vera ne potrebuje popravka i se ne more ne na bolše, ne na slabše popravlati, ar če se popravlja, je že kriva vera. Kristuš je eden i njegova vera je tudi edna, ki se nikdar ne preminjala i se ne bo. On je dao čuvara za svojo Cerkev i vero, nikdar pa ne reformatora, popravljalca. Jasno je povedao, ne Luther Martini, nego sv. Petri: Ti si pečina i na to pečino zozidam svojo Cerkev i je vrata peklenska ne premorejo. Peter je pa prvi papa kat. Cerkve.

Na zadnje pisec pravi, ka bi se lejko zjediniili ali samo z evangeliumom v rokaj. Prav je tak. Naprej ž njim i začnimo pri angelskom pozdravi: Zdrava Marija, milošše puna, Gospod je z teбом . . . Tak pravi evangelium. Začnite bratje tak moliti, začnite pō evangeliomi se ravnati, Marija nas bo k Jezušu pripelala i ne bo razprtije med nami . . .